

hjælp, saa at de kunne købe et Stykke Jord. Hvis vi kaste et Blik omkring paa vore mange Forsikringsanstalter, ville vi se, at Folk i Massevis, Tusinder og atter Tusinder, sikre sig ganske smaa Summer, kun med det ene Formaal for Øje at kunne klare Begravelsen og altsaa ogsaa betale Jorden. Til Trods for, at man kan faa fri Jord af Kommunen uden Fattighjælps Virkning, forsikrer man sig for at blive fri for denne Hjælp. Og endelig skal jeg endnu anføre et Eksempel, nemlig Poliklinikkerne i København. Disse Poliklinikker ere jo oprettede med det Formaal for Øje at bringe ubemidlede syge Lægehjælp. Der er ved dem til Stede Specialister i alle mulige Sygdomme, og enhver fattig syg kan gaa derhen og blive behandlet gratis. Men se, om man ønsker det! Sygekasserne have netop i den Tid, Poliklinikkerne have bestaaet, indført den ene efter den anden Speciallæge og derved forøget deres Udgifter betydeligt, blot af den Grund, at Medlemmerne ikke ønskede at modtage denne gratis Hjælp; de vilde betale, hvad det kostede.

Alt dette tyder ikke paa, at naar man tilbyder gratis Sygebehandling, ville Folk storme hen for at faa denne. Tværtimod, det er kun dem, der ere nødsagede dertil, fordi de ere saa fattige, at de ikke kunne skaffe sig Behandling paa anden Maade, der ville gøre det. I det Brev, Sygekasseinspektoratet tilsendte Udvalget i sidste Samling, finde vi en Passus, som fuldt ud bekræfter denne Opfattelse. Sygekasseinspektoratet skriver til Udvalget under 1. Marts 1909: „Flertallet af Danmarks Sygekasser ville vel nok, naar de stilles frit overfor, om de ville yde deres Medlemmer Lægehjælp eller ej, foretrække det første for at bevare Sygekassemedlemmernes Ret til frit at vælge Læge indenfor de i Distriktet boende, fremfor at lade dem være tvungne til at søge den offentlige Lægehjælp under bundne Former“. Altsaa, her have vi en sagkyndig Udtalelse for, at Sygekasserne ville vedblive at være, som de ere, selv om ogsaa det Lovforslag, jeg her anbefaler, gaar igennem.

Den næste Indvending mod vort Forslag er den, at Loven bliver for dyr. Den tidligere højtærede Indenrigsminister, det nuværende ærede Medlem fra Assens (Berntsen), udtalte, da Lovforslaget var til Behandling sidste Gang, at det vilde komme til at koste omtrent 12 Mill. Kr. Det ærede Medlem regnede med, at der her i Landet var 1,450,000 ubemidlede over 15 Aar, og han regnede med en aarlig Udgift af 7 Kr.

pr. Individ, hvilket svarer til et Beløb af over 10 Mill. Kr. Derefter komme Udgifterne til Sygehuse, Underhold af de syges Familie osv., og derved kom det ærede Medlem til en Udgift af 12 Mill. Kr. Ja, naar man ikke sympatiserer med en Reform, sørger man for at fremstille denne Reform saa dyr som mulig, søger at skræmme Folk fra at vedtage denne Reform ved de store Udgifter, og saaledes er det vistnok ogsaa Tilfældet her. Naar det ærede Medlem nævner saa store Summer, regner han med, at alle nuværende Sygekassemedlemmer skulde benytte sig af denne gratis Sygebehandling, som vi foreslaa. Men den Erklæring, som jeg nylig omtalte, og de Eksempler, jeg fremsatte, vise noksom, at det kan man aldeles ikke gaa ud fra. Alt tyder tværtimod paa, at de nye Sygekasser, der ville fremstaa som Følge af denne Lov, ville drage nye Tusinder ind under Begrebet Hjælp til Selvhjælp, og det vil blive muligt for disse Tusinder, som nu ere spærrede ude, ved Hjælp af de nye Sygekasser at naa frem til at faa Del i Statens Tilskud til Sygepleje. Naturligvis vil vort Forslag koste Penge, naturligvis vil Statens Tilskud stige. Efterhaanden som der kommer flere og flere Medlemmer, og der kommer en ny Type af Sygekasser, der kunne tage sig af de mere daarligt stillede i Samfundet, vil Statshjælpen stige. Naturligvis vil det blive nødvendigt at bygge enkelte Hospitaler, men det vil man blive nødsaget til alligevel, thi der er Hospitalsnød, og man hører stadig Raab om Hospitalsmangel. Naturligvis vil det blive nødvendigt at slutte Akkord med forskellige Læger om at tage sig af de allerfattigste, dem, der ikke have Raad til at være Medlemmer i de nuværende Sygekasser. Men Udgifterne til det store Gode, vi opnaa ved Lovforslaget: en tidssvarende og human Behandling af enhver, der er syg, ville ikke blive for store.

Jeg tillod mig før at kalde Sygekasseinstitutionen i vort Land en flot Façadebygning, som var en Seværdighed. Og det er rigtigt. Men der er alt for mange syge, som paa Grund af Pladsmangel ikke faa Plads i Façadebygningen. Det, vi med vort Forslag ville opnaa, er Opførelsen af en Sidefløj til den store flotte Façadebygning, hvor de, der ikke have Raad til at komme i Façadebygningen, kunne faa Husly, og et Baghus, hvor de allerfattigste, der ikke kunne komme hverken i Façadebygningen eller i Sidebygningen, kunne faa det nødvendige Tag over Hovedet i Tilfælde af, at de ere syge og skulle